

Sözcük Enflasyonu

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 23 Ağustos 2018

Abartı olmasını umuyorum ya da basit bir aldatı; algıda yanılısama...

Geceyi bölmekse hüznle sonra da şiir dikmek toprağa umut adına.

Yalıtılmışlığın çeperinde, bir büyüteç vazifesi gören onca abartı tünemesi yine için ihlali.

Bir satır depreşiyor buyruk adına. Bir yanılı köreliyor şiirin dibinde sanırım şirin gözükme isteyen çok derinlerdeki infilak.

Satırlar dayatıyor da dayatıyor karabasandan farkı yok bazen satırsız duraksamalarımın: içimde harf ihlali: hayır, hayır, düpedüz beyazın boca ettiği özgürlüğü çiğneme hakkımın elimden alınması.

Yarıkları mı doldurmalı yoksa dolan kapları mı boşaltmalı duygu babında kerevite çıkan içten pazarlıklı söylemlerde bir harf diğer harfe olan aşkıni itiraf ederken?

Sorudan ibaret bir gün değil artık beni bekleyen ya da cevabı olmayan sorunun gıyabında hiç biri seçeneğinin harf dayatması.

Varsa yoksa harfler sanki satırlarda kına yakıyor alfabenin en alımlı sesli harfı: ya a, ya e ya da ğ kapsama alanı dışında kalıp öykündüğü tüm harflere:

“Neden benimle başlamaz kelimeler? Buna hakkı yok TDK'n un.”

Ne yani harf kanununda RTÜK ya da benzeri bir kurum/mekanizma var mıydı da bu zavallı yumuşak harfin gazaba uğramasına en çok kim mi sebebiyet vermişti, gibisinden bir yanılısama ile... Hayır, geçtim bunca yükümlülüğü ve harflerin birbirine çemkirmesini ne de olsa derdim varsa yoksa teyakkuza geçen kalemin dokunmak istediği sayfaya ben sadece hilal şeklinde yanılısamalar ve çöp adam resmi çizmekten başka bir meşguliyet arama niyetinde olmadığım şu bayram tatili öncesinde başlayıp tam gaz devam eden havanın neminde ben buhar misali yoğunlaştıklarımı sadece rehavete yüklediğim.

Çöreklenen bir nida: iyi de nereye?

Bunca insan ne ara terk etti bu şehri ve neden dönmek zorunda hissediyorlar kendilerini?

Varsa yoksa boşalan şehrin surlarına surlar yüklediğim ya da tam tersi.

İçimdeki yamada belki de sorun: hani, evveliyatı olan ama sonrasını getiremediğim.

Tanrı'nın gazabına uğrayan bir minval mi yoksa içine düşülesi her boşluk?

Örtüşen kehanetler ve yalıtılan sunumu gerçeklerin...

Söze nereden mi başlamalı yoksa çoktan başlayıp sonunu da mı getirdim?

Bir sağanak misali yağın tatil: kuzu kuzu tatile çıkarların nispeti belki de şehrin boşluğuna gelip şehla yüklemelerle derin bir özlemle nutuk atan özne benzeri edimler.

Satırlar da kanarmış, dercesine belki de tatil dönüşü kana bulan yollardan hıncını alan kaderin esefle teyit geçtiği kedere sitemi.

Zaman daralıyor madem, dercesine...

Bir kehaneti iskalamak adına yetersiz kalıp da geçmişin izanında yeknesak hükümler sunup, ah'ları boyayan ahkâmlar...

Bir şiirin izleğindeyim halen hani içimle örtüşen sonramı yok saydığım derken öncemi mimleyip sonrama methiyeler dizdiğim.

Aklın karmaşıklığında idame eden yanlışlarım ve yalın söz öbeklerim hem de kuru sıkı bir nifakı kollamak adına nemli gözlerime özlem duyduğum: sahi, epeydir ağlamıyorum: siz deyin bir gün ben diyeyim üç gün sonra da mizansende serili huzursuzluk: eh, dertli başın yükünü yazılar çekiyor/du madem son beş yıldır şimdi neye mi dertleneceğim de neyin derdine denk düştüğümü ibraz etmeyecek miyim?

Sözcük enflasyonu belki edebiyat kurulunun vereceği yazı/maaş farkıyla altı üstü üç beş şiir daha kardayım: aldatılmışlığımın yükünü sermişim de aldatı yüklü beyanlarında ben ikilemler yüklenip mevsim geçişlerinde fark atarken doğanın teneffüs ettiği insan dirayetine toz kondurmazken.

Biraz yola çıkmışlığım: Nazan Bekiroğlu'ndan nemalanıp Arapça, Farsça sözcükler çalım atarken, ben uyutulmuşluğum ve unutulmuşluğumla nasıl oluyor da senelerce İngilizce metinlerde yelken açmışım çevirmek adına değil de çevik kuvvetin bile yetişemediği hızla ant içtiğim mesleğimden kesin dönüş yaptığım.

Açılım getirmek çok da olası değil ya da basite indirgeyip: handım pişmek üzereyim, demenin de ötesinde sadece saçmalar saplanıyor aklımın ibriklerinde doluşan birikimli özlemlerim ve yüksündüğüm

hiçliğim kadar varlığımla fazla da iştibal etmediğim bir su birikintisi.

Örtüőenle ödün verdiklerim arasında bir seçim yapmam gerekirse ve dakika bir gol bir.

Son bir karede resmetmek mi geçen son üç beş günü? Demek ki; maharet kalemde değil hüznün deőifre ettiği salkım söğüt betimlemelerle ben hala aők ve umut, diye inlerken belki de sonlandırmak çoğu sıkıntıyı hem de hiç olmadığım kadar kararlı iken.

Akladığım.

Ak olsa da alnım.

Alındığım belki de en çok.

Ve sözcükleri tahliye edip ansızın doluşan duyguların ömeldiđi boy hizasında bir ölçüt sanırım paa boyunu kısaltmalıyım hani olur da takılırım ve düőerim bir őiire boylu boyunca. Hem fena mı olurdu? En azından yerden seyredirdim ahvalimi ki epeydir uzun boylu söylemler üretmeye de pek bir hevesli iken eőrafım ne de olsa insanlık ant içmedi mi üzüntünün değil de neőenin en dirayetli ve geçirgen duygu olduğuna?